РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-9 У 12309/16
Дана 14.11.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Стевић Капус и Зоране Брајовић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавчић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А.из ..... бр. ...и Б.Б. (рођене В.В.) из ..., ...бр. ..., чији су пуномоћници Татић Бранко, адвокат из Новог Сада, Вукашин Јововић, адвокат из Новог Сада, Александар Медурић, адвокат из Новог Сада, Мирко Кадовић, адвокат из Новог Сада, сви на адреси Максима Горког број 3, ПФ 29, поднетој ради поништаја решења Министарства финансија Републике Србије Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, чији је правни следбеник Министарство финансија РС, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, ради поништаја решења број: 200-436-03-00709/2014-I2001 од 04.07.2016. године, у правној ствари пореза на пренос апсолутних права и ослобађања од пореза на пренос апсолутних права, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.11.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, број: 200-436-03-00709/2014-I2001 од 04.07.2016. године и предмет **ВРАЋА** Министарству финансија РС, Сектору за другостепени порески и царински поступак, Одељењу за другостепени порески поступак Нови Сад, на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија РС, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад, да тужиоцима А.А. из ..., ... и Б.Б. из ..., ..., на име трошкова управног спора плати износ од 9.980,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде са законском затезном каматом од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале

Нови Сад 2, број 436-00/439б1110 од 05.06.2014. године, којим се у тачки 1. диспозитива Г.Г. из ..., ослобађа пореза на пренос апсолутних права у износу од 53.292,00 динара, на извршен пренос апсолутних права купцима А.А. из ...и В.В. из ..., за куповину првог стана за површину од 20 м2, на основу члана 31а Закона о порезима на имовину. У тачки 2. диспозитива истог решења пореском обвезнику Г.Г. утврђен је порез на пренос апсолутних права на стан у ..., ...бр. ...уз (за 6 м2) на пореску основицу у износу од 639.504,00 динара у износу од 15.987,60 динара. Утврђени износ пореза плаћа се у року од 15 дана од дана достављања решења на рачун и спозивом на број наведен у диспозитиву овог решења. На износ мање или више плаћеног пореза и спорених пореских давања обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто. Ако порески обвезник не плати утврђени износ пореза у законском року, наплата доспелог а неплаћеног пореза извршиће се принудним путем. Трошкови поступка принудне наплате и посебне једнократне таксе на принудну наплату пореза у висини од 5% од износа доспелих а неплаћених обавеза а која се обрачунава и приписује главном дугу на дан почетка поступка принудне наплате, падају на терет обвезника. Б.Б. и В.В. на које је пренето апсолутно право, јемче солидарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права. Жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој, Управном суду дана 31.08.2016. године тужиоци су оспорили законитост решења туженог органа са законом прописаних разлога. Наводе да тужени приликом доношења оспореног решења није правилно применио правни пропис јер није у целости ослободи пореског обвезник плаћања пореза на пренос апсолутних права. Истичу да и поред тога што су тужиоци купци првог стана, по ком основу је пореском обвезнику признато право на ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права, првостепени орган је потпуно неосновано и незаконито само делимично ослободио пореског обвезника плаћања пореза на пренос апсолутних права. Позивајући се на одредбу члана 31а став 1. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...57/12) у погледу кога су указали да је био на снази у време настанка пореске обавезе, навели су да је укупна површина предметне непокретности 52м2, да су тужиоци по Уговору о купопродаји непокретности Ов. бр. III ... од 28.12.2012. године стекли право својине на иделаним деловима предметне непокретности, сваки у површини од по 26м2, да је порески обвезник уговором продао тужиоцима 1/2 предметне непокретности тј. укупно 26м2, да је сходно томе, сваки од тужилаца по уговору, од пореског обвезника, стекао право својине на по 13 м2 предметне непокретности. Истакли су да како је површина својинског удела који тужиоци, као купци првог стана стичу на предметној непокретности, мања од законом предвиђене максималне површине ослобођења, будући да су по уговору укупно стекли по 26 м2, што је мање од 40 м2, сматрају да је тужени у конкретном случају морао да у целости ослободи пореског обвезника од плаћања пореза на пренос апсолутних права. Сматрају да у конкретном случају нема основа за тумачење које је применио првостепени орган по којем се ослобођење од 40 м2 дели на тужиоце као сувласнике, које тумачење је прихватио тужени орган у оспореном решењу. Са изнетих разлога, предложили су да суд у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, оспорено решење поништи, поништи решење првостепеног органа број 436-00/439б1110 од 05.06.2014. године и ослободи Г.Г. у целости обавезе плаћања

пореза на пренос апослутних права у износу од 69.279,60 динара, на извршен пренос апсолутних права купцима А.А. и Б.Б., на основу члана 31а Закона о порезима на имовину или да суд тужбу уважи оспорено решење поништи, а туженог обавеже да тужиоцима накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 45.000,00 динара уз увећање од 50% за заступање више странака, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно члану 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета произлази да је првостепени орган у поновном поступку а поступајући по примедбама решења другостепеног органа број: 200-436-03-00161/2013-Д2001 од 30.04.2014. године, закључио да се према одредбама члана 31а Закона о порезима на имовину, порез на пренос апсолутних права не плаћа на пренос права својине на стану физичком лицу које купује први стан, за површину која за купца првог стана износи до 40 м2 и за сваког члана породичног домаћинства до 15 м2. На основу изложеног првостепени орган закључио је да када стан купују два или више купаца, чиме конституишу сусвојину, право на ослобођење од пореза на пренос апсолутних права остварује се на пренос права својине сваком од купаца првог сана ако су испуњени прописани услови за купца и за чланове купчевог породичног домаћинства за које стан купује у сразмери у односу на сусвојински део који купац купује. У конкретном случају првостепени орган утврдио је да купци купују од продавца по 1/4 дела стана (по 13 м2), те сразмерно томе имају право на пореско ослобођење за површину од 20 м2 (2 х 1/4 дела од 40 м2) а за 6,00 м2 постоји пореска обавеза (26,00 м2 – 20,00 м2). У поступку поновног утврђивања тржишне вредности 1 м2 стана записником о канцеларијској контроли број 43-01110/2012-13 од 28.05.2014. године, тржишна вредност некретнине утврђена је у висини од 950,00 еура/м2 (што прерачунато у динаре према средњем курсу од 113,6896 динара на дан 28.12.2012. године износи 108.000,00 динара). Допуном записника о канцеларијској контроли број 43-01110/2013-12ДКК од 04.06.2014. године делимично су уважене примедбе пуномоћника тужилаца те је првостепени орган прихватио захтев да се уговорена цена (због истека законског рока од 60 дана за њено утврђивање) прихвати као основица за утврђивање пореске обавезе. Сходно изнетом утврђена је цена 1 м2 стана у висини уговорене цене од 938,00 еура, што прерачунато у динаре (по средњем курсу од 113,6896 динара на дан овере уговора тј. на дан 28.12.2012. године износи 106.584,00 динара/2) износи 106.584,00 динара. Примедбе изнете на записник које се односе на обим пореског ослобођења нису прихваћене уз образложење првостепеног органа да је решењем другостепеног органа од 30.04.2014. године констатовано да је првостепени орган правилно применио материјално право односно одредбе члана 31а и 31б Закона о презима на имовину у

погледу одређивања сразмерног дела површине предметног стана на који порески обвезник има право на ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права за купце првог стана. Стога је првостепени орган утврдио да пореско ослобођење за 20 м2 износи 53.292,00 динара. Тужени орган одбио је жалбу тужилаца изјављену против решења првостепеног органа налазећи да је исто засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. У погледу навода жалбе да је изричито законом прописано да пореско ослобођење за купца првог стана износи до 40 м2, без обзира да ли је у питању куповина 1/1 или својинског удела стану, те да је првостепени орган морао да у целости ослободи пореског обвезника од плаћања пореза на пренос апсолутних права и да не постоји основ за ограничење ослобођења сразмерно својинском уделу који купац купује, тужени орган закључио је да је првостепени орган правилно оценио наводе који се у жалби износе те да је ова оцена основана и за њу су дати детаљни чињенични и правни разлози које тужени орган сходно члану 235. Закона о општем управном поступку у потпуности прихвата. Са изнетих разлога тужени је применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Полазећи од напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, по оцени Управног суда, оцена туженог органа о правилности и законитости решења првостепеног органа у делу који се односи на признавање пореског ослобођења по основу куповине првог стана у ситуацији када се као купац појављује више физичких лица сразмерно њиховим својинским уделима на предметном стану нема упориште у списима предмета достављеним уз одговор на тужбу и одредбама чл.31а став 1. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС" бр. 26/2001...57/12), која је била на снази у време настанка пореске обавезе.

Наиме, одредбом члана 31а став 1. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС", бр. 26/01...57/12), прописано је да се порез на пренос апсолутних права не плаћа на пренос права својине на стану или породичној стамбеној згради, односно својинском уделу на стану или породичној стамбеној згради физичком лицу које купује први стан, за површину која за купца првог стана износи до 40 м2 и за чланове његовог породичног домаћинства који од 01. јула 2006. године нису имали у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије до 15 м2 по сваком члану, под условом да је купац првог стана пунолетни држављанин Републике Србије, са пребивалиштем на територији Републике Србије, и да купац првог стана од 01. јула 2006. до дана овере уговора о купопродаји на основу кога купац стиче први стан, није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије. При том се под појмом стана подразумевају стамбени објекти, економскидељиве целине у оквиру тих објеката, као и власнички удели на тим добрима.

Одредбом члана 29. став 1. истог закона, прописано је да пореска обавеза настаје даном закључења уговора о преносу апсолутних права, односно о давању грађевинског земљишта у закуп из члана 23. став 2. овог закона. Ставом 8. истог члана закона прописано је да ако уговор о преносу апсолутног права, уговор о закупу, одлука суда, односно решење надлежног управног органа или други правни основ преноса права из члана 23. до 24а овог закона, нису пријављени или су пријављени неблаговремено, сматраће се да је пореска обавеза настала даном

сазнања надлежног пореског органа за пренос.

Одредба члана 38. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС” бр. 47/2013) који је ступио на снагу 30.05.2013. године прописује да порез на наслеђе и поклон, односно порез на пренос апсолутних права, за чије утврђивање је поступак започет по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог закона, утврдиће се применом закона који је био на снази у време настанка пореске обавезе.

У конкретном случају из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је порески обвезник дана 28.12.2012. године, на прописаном ППИ-4 обрасцу, поднела пореску пријаву за утврђивање пореза на пренос апсолутних права односно за ослобађање по основу куповине првог стана, уз коју је приложила Купопродајни уговор оверен дана 28.12.2012. године, под Ов. III бр. ..., оверене изјаве купаца првог стана А.А. и В.В. (који траже ослобађање за себе) и другу документацију потребну за доношење одлуке о ослобађању. Дакле, у конкретном случају пореска обавеза настала је дана 28.12.2012. године у смислу одредбе члана 29. став 1. Закона о порезима на имовину.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, члана 31а Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС”, бр. 26/01...57/12), која је била на снази у време настанка пореске обавезе а како се и својински удео на стану сматра станом, то по оцени суда сваки од тужилаца испуњава услове за пореску ослобођење у целини, односно за 40 м2, тако да би они у овом случају били ослобођени плаћања пореза на пренос апсолутних права у целини односно за укупну површину стана, који су стекли преметним уговором а то је за сваког по 26 м2. По налажењу суда, не може се прихватити као правилан став првостепеног органа који и тужени такође прихвата као правилан у образложењу оспореног решења, да кад стан купују два или више лица чиме конституишу сусвојину, право на ослобођење од пореза на пренос апсолутних права остварује се у сразмери у односу на сусвојински део који купац купује, те да како у конкретном случају купци купују од продавца по 1/4 дела стана (по 13 м2) сразмерно томе имају право на пореско ослобођење за површину од 20 м2, а да за 6 м2 постоји пореска обавеза. Овакав став првостепеног органа нема упориште у цитираној законској одредби, јер се сусвојина и висина власничког удела у цитираној законској одредби не везују за проценат права на пореско ослобођење.

Код напред изложеног суд посебно указује да су наводи изнети у образложењу решења првостепеног органа да је решењем туженог органа од 30.04.2014. године констатовано да је првостепени орган правилно применио маеријално право односно одредбе члана 31а и 31б. Закона о порезима на имовину у погледу одређивања сразмерног дела површине предметног стана на који порески обвезник има право на ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права за купце првог стана, неосновани су и без утицаја на одлуку суда у овој управној ствари. Ово стога што је решењем туженог број:200-436-03-00161/2013-Д2001 од 30.04.2014. године у целини поништено решење првостепеног органа број: 413-4/439Б1110 од 31.01.2013. године, којим је на идентичан начин утврђен сразмерни део површине предметног стана на који порески обвезник има право на ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права за купце првог стана, као и у решењу првостепеног органа од 05.06.2014. године.

У погледу предлога тужилаца да суд донесе пресуду у спору пуне јурисдикције, суд налази да нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима будући да по оцени суда природа ове управне ствари то не дозвољава.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему са правним схватањима и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом одредби члана 66., и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 151., 153., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Тужиоцима су досуђени тршкови управног спора на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 6.000,00 динара а у складу са тарифним бројем 13.Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), која прописује висину награде адвокату према вредности спора, увећани за 50% за заступање друге странке, на који износ је сагласно одредбама члана 277. став 1., члана 278. и 324. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78...57/89, „Службени лист СРЈ”, бр. 31/93...44/99) досуђена законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати („Службени гласник РС”, бр. 119/12), почев од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, која у овом случају износи 15 дана од дана пријема решења од стране туженог органа до исплате.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.11.2018. године, III-9 У 12309/16

Записничар **Председник већа-судија**
Весна Мутавџић,с.р. **Јасминка Вукашиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МД